

Завървѣха стари и млади съ приносъ въ ржѣцѣ. Напълниха се дворъ и къщи съ гости и нѣма ше кой кждѣ да сѣдне.

Слѣдъ черковенъ отпущкъ колата потегли, а слѣдъ нея гайдарѣтъ и сватбаритѣ. Селото бѣ ше близко, та стигнахме рано-рано. Ощо на край село ни посрѣщнаха момини сватове и сватбари съ пѣсни и китки. Двѣ гайди ни заведоха у момини двори. И тамъ ни поднесоха шарени бѣклици. Ние пихме и благославяхме.

Излѣзе и младата булка. Цѣлува ржѣцѣ и бърши сълзи, защото ще се раздѣля вече съ бащини двори.

Изпълнихме сватбарскитѣ обичаи и потеглихме съ булката за момково село. Засвириха пакъ гайди на ржченици. Заиграха моми и момци, а старци вирятъ бѣклици къмъ небето.

* *
*

Стигнахме до хайдушката чешма и спрѣхме да починемъ. Насѣдахме подъ брѣстовитѣ на сѣнка и гайдаритѣ запѣха пѣсни за хайдуть Велка и крали Марка.

Починахме, па трѣгнахме за село. Слѣдъ минута-двѣ отпрѣдъ ни се зададе конница. Как во ли е туй? си казахме ние. Да не е трѣгналъ владика съ стражари за „владичина“? Или пусия срѣщу бунтовнишка чета? . . .

— Стойте, казаха конницитѣ, като ни доближиха! Никой да не бѣга, защото ще бѣде убитъ. Това бѣха турски войници.

Всички замръзнахме на мѣстата си. Единъ конникъ слѣзе на земята, а другитѣ стояха на